

Primer premi de la categoria adults

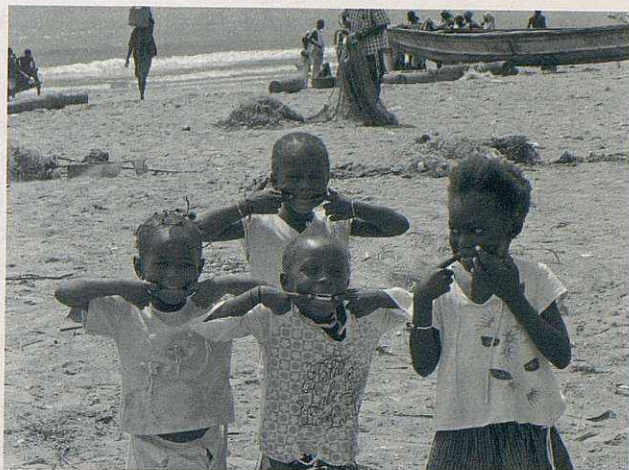
"WASHA"

Cada dia li costa més pujar aquestes escales. Són tres pisos, i no hi ha ascensor perquè els veïns del primer sempre s'han negat a pagar la seva part. En el fons, els està íntimament agraïda perquè ella mateixa no hagués pas sabut d'on treure els tres mil euros que li hagués tocat pagar. Les filles? Sí, és clar, hi podia comptar, però mai els havia hagut de demanar diners, i es negava a fer-ho ara, amb setanta-nou anys i la dignitat encara intacta.

Surt al punt de les cinc, quan obren les botigues, per comprar una mica de fruita i el pa, però sobretot per comprar salut. El metge li diu que ha de sortir tant sí com no a caminar una mica cada dia, i ho paga car, perquè els tres pisos d'escales li fan veure la padrina, ara que els seus genolls grinyolen com la porta del rebost. No compra més del que li cap en una sola bossa. Necessita l'altra mà per agafar-se a la barana, més d'una vegada li ha servit per apimpar-se.

Avui l'ha vista pujar un noi del segon primera. L'ha observada, palplantat, en el seu final d'etapa fins al segon pis. Ha dubtat, però quan ha vist que ella, amb pas feixuc i carregada amb la compra, travessava el replà per enfilat una nova etapa, s'ha aventurat i li ha preguntat si volia que l'ajudés a pujar la bossa fins a casa. El noi ha esperat la resposta, preparat per encaixar qualsevol despropòsit. No fóra la primera vegada que una senyora gran intenta ventar-li un cop de bastó creient que la vol atracar. Ella també dubta, i molt. Té setanta-nou anys i dues filles que cada diumenge quan la van a veure, li desgranen un rosari de recomanacions: que no es refii de ningú, que no obri la porta a desconeguts, que no expliqui que viu sola, que no doni mai el número de la llibreta, ...

El xicot és negre com el carbó, i amb la llum feble del replà, no sabia dir si tira cap als trenta, o cap als quaranta. En qualsevol cas, és jove i fort. Prou com per fer-la caure, trencar-li el fèmur i prendre-li tot el que té, amb un sol dit i sense despenjar-se. El noi, talment com si tingués el do de veure la pel·lícula que passa a càmera ràpida rera aquell front ple d'arrugues, li desplega un somriure que arrengrera unes dents blanquíssimes i ben posades. Ella té de sobte la sensació que aquell replà té més llum, la que infon el somriure immaculat d'aquell noi que espera la seva resposta. D'una puntada de peu, empeny la por i la desconfiança fins al fons del seu cervell, i li diu que sí. El noi no s'ho rumia, i li agafa amb cura la bossa de la mà. Li puja fins la que intueix que és la seva porta i allà li torna a lliurar la bossa. Ella li diu gràcies, i s'espera a veure'l

escolar-se escales avall abans de buscar les claus per obrir la porta. Un cop a dins, tanca amb dues voltes de clau, que és com li diuen les nenes que ho faci.

És l'hora de les cures. Té una llaga a la cama que no s'acaba de curar. Ella creu que el ritme de cura s'adapta mimèticament al ritme amb què transcorre la vida als gairebé vuitanta anys. Li supura, i cada dia se l'ha de desinfectar i canviar la gasa. L'assistenta social li va dir que si volia li podia enviar una auxiliar per fer-li les cures, però ella li va dir que no, gràcies. Quaranta anys d'experiència com a infermera bé li valien poder-se defensar amb una simple llaga. Sabia perfectament com tractar un teixit ulcerós, i s'estimava més el contorsionisme que havia de practicar per arribar-se a la cama, que la mà voluntariosa però maldestra d'una noieta en pràctiques.

Avui quan tornava de comprar també s'ha trobat el noi del pis de sota. Aquesta vegada ja no li ha preguntat res. Només li ha encès el far del seu somriure, li ha agafat la bossa, i s'ha enfilat escales amunt amb quatre gambades.

Ara se'l troba gairebé a diari. Hi ha començat a enraonar una mica, ara que ja ho ha explicat a les nenes i elles no li han posat el crit al cel per deixar-se ajudar per un desconegut. Parla un castellà força polit, decorat amb algunes paraules de català. Parlen poquet, els breus instants que dura el seu trajecte en comú i la parada i fonda de cinc segons al replà. Però cada dia el noi li serveix un gota a gota d'informació sobre la seva vida. Ha sabut que treballa al servei de recollida d'escombraries. S'hi posa a les sis de la tarda, i per això es troben cada dia a la mateixa hora. Va penjat al darrera d'un camió buidant contenidors. Sol portar un anorak de color groc fluorescent, que brilla rabiós al costat del negre de la pell.

Fa molts dies que li ronda fer-li una pregunta, però no acaba de gosar, per por que no se li esfondri com un castell de cartes el pensament il·lús que no la deixa des que el va veure el primer dia. Finalment, una tarda la hi engega, a raig: De quin